

РЕШЕНИЕ

№ 668

гр. Бургас, 06.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, I ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на осми юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мариана Г. Карастанчева

Членове: Таня Т. Русева Маркова
Кристиян Ант. Попов

при участието на секретаря Ани Р. Цветанова
като разгледа докладваното от Кристиян Ант. Попов Въззивно гражданско дело № 20222100500506 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК. Образувано е по въззивна жалба подадена от С.Ж. М., К. Д. М. и С.Д.М., чрез адв. Детелина Потерова, срещу Решение № 1 постановено на 06.01.2022 г. по гр.д. № 334/2021г. по описа на Районен съд-Средец, с което са уважени предявените от В. Г. З. субективно съединени иски с правна квалификация чл. 30, ал. 3 ЗС и въззивниците са осъдени да платят на ищцата, както следва: С. Ж. М. е осъдена да плати на В. Г. З. сумата от 4072,99 лева, ведно със законната лихва считано от подаване на исковата молба на 07.06.2021г., до окончателното ѝ изплащане, представляваща необходими разноски за запазване на съсобствения на страните имот; С.Д.М. и К. Д. М., са осъдени да платят на В. Г. З. всеки от тях сумата от 1018,25 лева, ведно със законната лихва считано от подаване на исковата молба на 07.06.2021г. до окончателното ѝ изплащане, представляваща необходими разноски за запазване на съсобствения на страните имот, като всеки ответник е осъден да плати на ищцата и сумата от по 481,46 лв., представляващи разноски пред районния съд.

Жалбоподателите твърдят, че решението на първоинстанционния съд е порочно и изводите на съда не съответстват на събраните по делото доказателства, тъй като при решаването на спора било допуснато съществено процесуално нарушение във връзка с определената от съда правна квалификация. Възражават срещу доклада на първоинстанционния съд по делото в който било прието, че искът е по чл.59 ЗЗД, а с решението по делото

съдът се е произнесъл по иск с друга правна квалификация - чл. 30, ал. 3 ЗЗД, поради което било налице неправилно приложение на материалния закон. Излагат съображения, че не са налице нито твърдения, нито доказателства за наличието на неотложен ремонт на сградата, поради което предявените иски били неоснователни. Това било така, защото лошото състояние на покрива в никакъв случай не означавало, че сградата е в опасност от разрушаване, нито пък че е налице опасност за здравето на обитател, още повече, защото сградата била необитаема. Същото важало и за боядисването на пътната врата и портала. Твърдят, че в настоящия случай било установено, че въззивниците са се противопоставили на ремонта извършен от ищцата, видно от приложените по делото жалби до Кмета на Общината и МВР и само на това основание исковите по чл. 30, ал.3 ЗС били неоснователни. Този извод следвал от тълкуването на закона възприето в ПП ВС 6 -1974 г., Решение № 520 от 22.06.2010 година по гр. дело № 496/2010 г. на IV г.о. на ВКС, Решение № 1 от 24.07.2019 г. по гр. д. № 1131 /2018 г. на ВКС и др. Твърдят, че фактурите представени от ищцата не съответстват на средните пазарни цени определени от СТЕ. Молят за отмяна на обжалваното решение и отхвърляне на предявените иски. Претендират разноски.

В срок е постъпил отговор на въззивната жалба подаден от В. Г. З., чрез адв. Марина Стоева, в който се изразява становище, че първоинстанционното решение е правилно и обосновано, и че фактическата обстановка е правилно установена и предявеният е следвало да бъде уважен. Аргументира се становището, че исковите касаят извършени необходими, а не полезни разноски по отношение на съсобствена вещ и в тази хипотеза била приложима нормата на чл. 30, ал. 3 ЗС, без оглед съгласието или противопоставянето на другите съсобственици, което се вземало предвид при претенцията за подобрения, каквато липсвала в настоящия случай. Това становище било застъпено в Решение №520 от 22.06.2010г. по гр.д.№496/2010 г. IV г.о. ВКС. Твърди, че не са налице допуснати съществени процесуални нарушения от първостепенния съд, като аргументира тезата, че правната квалификация не е от значение за размера на задължението, тъй като неговия размер бил определен съобразно идеалните части и пазарната цена на извършените ремонтни дейности изчислена в експертизата. Моли се за потвърждаване на облажваното решение и присъждане на сторените пред втората инстанция разноски.

По делото е постъпил отговор на въззивната жалба подаден лично от В. Г. З. в който, въззиваемата изразява становище по делото.

Въззивната жалба е допустима, подадена в законовия срок и отговаряща на изискванията на чл. 260-261 ГПК.

При служебната проверка по чл. 269 ГПК, въззивният съд констатира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, поради което жалбата следва да бъде разгледана по същество.

Съдът като прецени материалите по делото, прие следното:

Производството пред първоинстанционния съд е образувано по искова молба, подадена от В. Г. З. против С.Ж. М., К. Д. М. и С.Д.М.. Ищцата

твърди, че притежава 1/2 идеална част от Урегулиран поземлен имот, аходящ се в гр.***, бл.*** ул.*** № ***, представляващ УПИ III-1115/три - хиляда сто и петнадесет/ в кв. 112 /сто и дванадесет/ по плана на гр.Средец, одобрен със заповед № РД09-166 от 24.09.1986г. на Кмета на Община Средец, с площ 690 /шестстотин и деведесет/ кв.м., при граници: от изток и запад-улица, север - УПИ II-1116, юг- УПИ XXXI-1118 и УПИ-IV-1114, ведно с 1/2 (една втора) идеална част от изградената в имота двуетажна масивна жилищна сграда. Имотът била придобила от нейния баща Г.З.М., срещу задължение за гледане и издръжка.

Ишцата твърди, че според ответницата М. за същия имот имало одобрена от Бургаски районен съд по гр.дело № 1348/1990г. спогодба, съгласно която в дял на Г.З.М. е поставен дял първи от заключението на техническа експертиза – Жилищна сграда, състояща се от първи избен етаж, застроен на 37.22 кв.м., с южно изложение и изба под стълбището със светла площ 2.20 кв.м., заедно с 345/690 кв.м. идеални части от дворното място, съставляващо парцел III115 (планоснимачният номер бил погрешно изписан, като правилният бил 1115) в кв.112 по плана на гр. Средец.

Ишцата твърди, че според С.М. в дял на неговия **** С.З.М. бил поставен дял втори, а именно: Жилищна сграда от първи избен етаж, застроен на 33.12 кв.м. и втори етаж, застроен на 33.25кв.м. и пристройка състояща се от първи избен етаж, застроен на 15.78кв.м. и втори етаж със застроена площ 16.65 кв.м., заедно с 345/690кв.м. идеални части от дворното място, съставляващо парцел III-115 (планоснимачният номер бил погрешно изписан, като правилният бил 1115) в кв.112 по плана на гр. Средец.

Ишцата счита, че в действителност в урегулирания поземлен имот III – 1115 била изградена само една единствена жилищна сграда, която била на приземен и основен етаж, като никога не бил съществувал избен етаж.

След въпросната странна делба имало две последващи сделки с имота, поставен в дял на С.З.М.. Първата била осъществена с нотариален акт №***, том *, дело № 3*** от **.**.19**г. на Диана Райнова - нотариус при районен съд Бургас, с която С.З.М. дарил на своята съпруга К.Д.М. 345/690 кв.м. идеални части от УПИ III-1115 в кв.112 по плана на гр.Средец, урегулиран с площ 690кв.м., ведно с жилищна сграда, построена в парцела, състояща се от избен етаж, застроен на 33.12 кв.м., втори етаж застроен на 33.25 кв.м. и пристройка, състояща се от избен етаж, застроен на 15.78 кв.м. и втори етаж, застроен на 16.65 кв.м. С втората сделка С.Д.К., като наследница на починалата К.Д.М., продава с нотариален акт № *, том ***, рег. №****, дело №*** от **.**.20**г. на Иван Кожухаров - нотариус № 255 в НК с район на действие Средецки районен съд, същия имот на своята ***** С. Ж. М., без декларация по чл.33 ЗС. Втората и третият ответник придобили права върху имота на основание наследствено правоприемство от своя починал баща Д.К. М.. - съпруг на С.М..

В жилищната сграда, на която страните били съсобственици, не бил правен ремонт на покрива поне през последните 30 години. Той бил в лошо състояние, с течове от нарушено покривно покритие, с отметнати и изгнили

дървени носещи греди и несъмнено се нуждаел от ремонт. Дупките по таваните ставали все по-големи и ясно видими през прозорците. За необходимостта от ремонтни дейности на тази обща част от сградата многократно З. уведомявала първата ответница, но същата не се ангажирала по никакъв начин с поддръжката на имота, която да предотврати разрушаване на общи части и да отстрани значителни повреди и деформации, опасни за живота и здравето на собствениците. Твърди се, че с ответниците не било постигнато нужното съгласие за ремонт на покрива нито предварително, нито впоследствие.

През лятото на 2020 година след силна градушка, която паднала в Средец на 7 юли, течовете от тавана вече не били на капки, а на струя. Затова се наложи да ищцата да извърши необходими за поддържането и функционирането на покрива на сградата разноси, свързани с премахване на компрометираните дървени елементи на стария покрив и замяната им с нови, поставяне на нова подпокривна хартия, нареждане на нови керемиди и капаци, както и монтиране на нови улуци, казанчета и обшивки, измазване на комини, при спазване на всички указания на инженер-конструктор. З. боядисала и металния портал на пътната врата на имота. През 2019г. поставила на две места оградна мрежа – общо 13 линейни метра и 8 циментови колове на мястото на стари изгнили дървени колове. Направените разходи за боя и разредител били в общ размер на 47,47 лева, а за оградата и новозакупените циментови колове общо 53 лева. Счита, че всички тези дейности съставлявали неотложен ремонт по смисъла на ЗЕУС. Претендира заплащане от ответниците на направените от нея разноси за извършване на неотложен ремонт за запазване на съсобствения им имот, като изрично заявява, че не твърди, че в резултат на извършените ремонтни дейности да е увеличена стойността на имота.

Излага се от ищцата, че ремонтът на покрива бил извършен през месец юли 2020г., строителните отпадъци от ремонта изхвърлили с работници през месец септември 2020г., а измазването на долната част на комините било през ноември 2020г. Порталът и пътната врата на имота били боядисани от нея през месец октомври 2020г., а оградната мрежа с коловете поставили през ноември и декември 2019г. Извършените ремонтни дейности били следните: 1. Демонтаж на керемиди; 2. Премахване на компроментираните дървени елементи на стария покрив и замяната им с нови; 3. Обшивка с дъски; 4. Поставяне на подпокривна хартия, летви, керемиди и капаци; 5. Доставка и монтаж на улуци и казанчета; 6. Доставка и монтаж на водосточни тръби; 7. Обшивка с поцинкована ламарина; 8. Подмазване основата на комините; 9. Боядисване на пътна врата и портал; 10. Поставяне на оградна мрежа 13 линейни метра и 8 циментови колове. Във връзка извършените дейности ищцата закупила материали и заплатила труд, като направените от нея разходи били следните: 1. Дъски, греди и летви - 2726.80 лева /фактура № 0000002591/22.07.2020г.; Подпокривно фолио и дишаща мембрана – 223.00 лева /фактура № 0000002591/22.07.2020г./; 3. Керемиди и капаци 1985.00 лева /фактура № 0000002591/22.07.2020г.; 4. Улама, пирони различни размери, обшивка за комини – 290,19 лева /фактура № 0000002591/22.07.2020г.; 5.

Улуци, казанче водосточно, водосток, скоби за водосток, колена - 332.50 лева /фактура №0000002591/22.07.2020г./; 6. Цимент, хоросан за шпакловка – 113,50 лева /фактура №0000002591/22.07.2020г./; 7. Силикон, масло за дърво, еска, изхвъргач, мистрия, ъгли – 129,00 лева /фактура №0000002591/22.07.2020г./; 8. Цимент и хоросан за подмазване основатанна комините – 59,00 лева /фактура №0000002771/20.11.2020г./; 9. Изхвърляне на строителни отпадъци – 70,00 лева /фактури №8000000759/17.08.2020г. и №8000000799/16.09.2020г./; 10. Боя за пътна врата и разредител – 47,47 лева /фактура №0000002743/29.10.2020г./; 11. Оградната мрежа от 13 л.м. и 8 циментови колове съм ги закупила отделно - 53.00 лева; 12. Труд за ремонт на покрива – 4 500 лева. Общо направените разходи били в размер на 10 529,47 лева. Посочени са и претендираните суми по пера с включени материали и труд, както следва: 1. Демонтаж на керемиди, премахване на компроментираните дървени елементи на стария покрив и замяната им с нови – 3464,40 лева; 2.Обшивка с дъски – 1943,60 лева; 3. Поставяне на подпокривна хартия, летви, керемиди и капаци – 3855,60 лева; 4. Доставка и монтаж на нови улуци и казанчета – 278,40 лева; 5. Доставка и монтаж на нови водосточни тръби – 348,00 лева; 6. Обшивка с поцинкована ламарина – 480,00 лева; 7. Подмазване основата на комините – 59,00 лева; Боядисване на пътна врата и портал – 47,47 лева; 8. Поставяне на оградна мрежа 13 линейни метра и 8 циментови колове – 53,00 лева. Излага, че покривът бил обща част на съсобствения имот, оградата също.

Ищцата отправя искане да бъде осъдена С. Ж. М. да ѝ заплати сумата от 4072,99 лева, К. Д. М. да ѝ заплати 1018,25 лева и С.Д.М. да ѝ заплати 1018,25 лева, ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата, представляваща реално извършените разходи за ремонт на общи части – покрив, ограда, пътна врата и портал, изчислена съобразно притежаваните от ответниците идеални части от общите части на сградата.

В законоустановения срок по чл.131, ал.1 ГПК е ангажиран отговор на исковата молба от ответниците С. Ж. М., К. Д. М. и С.Д.М.. Излага се, че в исковата молба не били изложени твърдения за дейности, попадащи в легалното определение за неотложен ремонт по смисъла на § 1, т.9 ДР на ЗУЕС, което обосновавало неоснователност на иска по чл.30, ал.3 ЗС. Твърди се, че претенцията за стойността на извършения ремонт по тази разпоредба, била обусловена от знанието и съгласието на другия съсобственик, каквото в случая липсвало. Ответниците заявяват, че оспорват изцяло предявения иск. Вярно било, че имотът се нуждаел от ремонт, но не защото бил в опасност, а защото от години ищцата препятствала ползването му и всеки опит на ответниците да влязат в него бил съпроводен от проблеми и скандали. Не било вярно, че покривът бил повреден от природно бедствие, защото преди три години ищцата решила да прави ремонт на покрива при това на целия, което предизвикало производство по адм.д. № 2708/19г. на БАДМС, което било прекратено с влязло в сила определение, а строителното разрешение било отменено от РДНСК. Имотът бил проверен и от органите на РДНСК-Бургас, които отменили издаденото в полза на В. Г. З. разрешение за строеж,

поради допуснати съществени нарушения по издаването му. Вместо да ремонтира нейната част от покрива, В. Г. З. премахнала почти целия покрив, което само по себе си представлявало незаконно строителство. На 11.07.2020г. ответниците установили, че ищцата била влязла в тяхната част от къщата, изхвърлила безразборно целия багаж из двора, а къщата включително и тази част, която била собственост на ответниците, била без покрив. Сочат, че липсата на съгласие за извършване на ремонта от ищцата, се установявал и от жалбите до Полиция и Кмета на Общината. Ответниците били инициирали производство по чл. 207 ГПК /за обезпечение на доказателства/, за което било образувано гр.д.№ 324/2020г. До извършване на експертизата обаче покривът бил изграден и вещото лице можело само да констатира извършените СМР и тяхната стойност.

За да се произнесе по основателността на въззивната жалба, настоящият съдебен състав обсъди доказателствата по делото, във връзка с доводите на страните, при което приема от фактическа и правна страна следното:

Въззивният съд, като прецени събраните в процеса доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира, че фактическата обстановка по делото се установява такава, каквато е изложена в обжалваното решение. Районният съд е съобразил и анализирал всички относими и допустими доказателства, въз основа на които е достигнал до правилни изводи относно това какви релевантни за спора факти и обстоятелства се установяват с тях, поради което настоящият съд я възприема изцяло и препраща към нея на основание чл. 272 ГПК, като не е необходимо да се преповтарят отново всички събрани пред районния съд доказателства.

Пред въззивния съд бяха поискани и приобщени адм.д. № 2708/19г. на БАДМС и ч.гр.д.№ 324/2020г. на Районен съд — Средец. От събрания в тях доказателствен материал не се установяват факти, които да противоречат на приетата от първоинстанционния съд фактическа обстановка, а напротив напълно кореспондират с нея.

Заклучението на вещото лице по назначената в ч.гр.д.№ 324/2020г. на Районен съд — Средец, съдебно техническа експертиза е правилно съобразено от първоинстанционния съд, тъй като то е в пълно съответствие с събрания доказателствен материал пред първоинстанционния съд. Относно посочените в него стойности на евентуално извършен ремонт, следва да се съобрази, че такъв въпрос не е поставен на вещото лице в производството по обезпечаване на доказателствата по ч.гр.д.№ 324/2020г. Също така стойността на ремонта посочена в това производство не следва да се взема предвид по същество, тъй като в хода на исковото производство, чрез много по-подробно съдебно дирене е установена сумата заплатена за извършване на ремонта, която се базира на много повече доказателствени средства и две заключения на вещи лица.

По отношение на възражението за неправилна правна квалификация, въззивния съд намира, че в своята задължителна и константна практика Върховният съд и Върховният касационен съд последователно са се

придържали към становището, че определянето на правната квалификация на предявения иск е задължение на сезирания съд. За да определи действителното основание на спорното материално право, съдът следва да изходи от изложените в обстоятелствената част на исковата молба фактически твърдения, които формират основаниято на исковата претенция, и от заявеното в петитума искане за защита. В съответствие с принципа на диспозитивното начало в гражданския процес съдът трябва да разреши правния спор съобразно действителната правна квалификация на предявения иск, след като обсъди релевантните за спора факти, доказателствата по делото и становищата на страните и приложи съответния материален закон. При пренасяне на спора пред въззивната инстанция последната има аналогични задължения, тъй като съгласно указанията в т. 19 от ТР № 1/04.01.2001 г. на ОСГК на ВКС нейната правораздавателна дейност е тъждествена с тази на първата инстанция, представлява нейно продължение и изисква извършване в същата последователност на всички процесуални действия, насочени към постановяване на решението по съществото на спора, в т. ч. и квалифициране на спорното право. В случай, че въззивният съд при непроменени фактически твърдения и петитум на исковата молба възприеме различна от дадената в обжалваното първоинстанционно решение правна квалификация на предявения иск, той следва да разреши спора в съответствие с действителното правно основание на исковата претенция като обсъди защитните тези на страните във връзка със събраните доказателства и изложи собствени мотиви за основателност или неоснователност на иска.

Това че първоинстанционния съд е докладвал делото при различна правна квалификация от възприетата в първоинстанционното решение е процесуално нарушение, което може да обоснове извод за допустимост на доказателствени искания пред въззивния съд на основание чл. 266 ал. 3 ГПК, но само при направено възражение и заявено доказателствено искане във въззивната жалба. Единствено това процесуално нарушение не може да обоснове отмяна на първоинстанционното решение, ако въззивния съд намери, че спора по същество е правилно решен, чрез прилагане на правилната правна квалификация. Този извод е възприет и в Тълкувателно решение № 1 от 9.12.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2013 г., ОСГТК.

В настоящия случай първоинстанционния съд е решил спора при правилна правна квалификация. Това е така, тъй като отговорът на въпроса дали ищцата и ответниците са съсобственици на цялата сграда или са съсобственици само на покрива, като обща част на сграда в режим на етажна собственост не може да обоснове различно разрешаване на спора. Тъй като става въпрос за къща с два самостоятелни обекта, то по силата на чл. 3 ЗУЕС е изключено приложението на специалния закон. За отношенията между съсобствениците на общите части остават приложими правилата на ЗС. При това положение първоинстанционния съд правилно е квалифицирал иска по чл. 30, ал. 3 ЗС. Нормата на чл. 41 ЗС, не въвежда самостоятелно правило уреждащо отношенията между съсобствениците на общите части, а препраща към режима уреден в ЗУЕС, като систематичното тълкуване на разпоредбата с разпоредбите от специалния закон, налага извод, че при сграда с три или по-

малко самостоятелни обекта отношенията между етажните съсобственици се уреждат на основание чл. 30, ал. 3 ЗС.

В настоящия случай се претендират направените необходими разноски, а не направени подобрения, което изрично е заявено в исковата молба. Според върховната съдебна инстанция необходимите разноски са свързаните с неотложни /аварийни/ ремонтни дейности за поддържането и/или възстановяването на общите части, предизвикани от непредвидено, неочаквано събитие /наводнение, пожар и др./ или се свързват с необходимостта от текущи или основни ремонтни дейности, наложени от износване и овехтяване на сградата, като чрез тях се цели привеждане на общите части в състояние годно за тяхното предназначение. Полезните разноски са тези, които увеличават стойността на сградата и имат характера на подобрения.

Ищцата е посочила, че покривът на сградата е бил в лошо състояние – с течове от нарушено покривно покритие и с отметнати и изгнили дървени носещи греди, което наложило да извърши необходими за поддържането и функционирането покрива и сградата разноски, свързани с премахване на компрометираните дървени елементи на стария покрив и замяната им с нови, поставяне на нова подпокривна хартия, нареждане на нови керемиди и капаци, както и монтиране на нови улуци, казанчета, обшивки, измазване на комини, като това съставлявало неотложен ремонт. Също така се претендират сторените разноски за боядисване на пътна врата и портал в съсобствения имот, тъй като били ръждясали, както и подмяната на изгнили дървени колове с бетонни такива – 8 броя и 13 линейни метра оградна мрежа. За настоящата инстанция няма съмнение, че става въпрос за необходими разноски. Предвид така установеното състояние на покрива безспорно се установява, че извършването на неговия ремонт е било наложашо за запазване целостта на сградата и привеждане на нейната годност за обитаване от съсобствениците. Същото се отнася и за оградата на имота, както и вратата и портала към улицата, които също били в окаяно състояние.

Неоснователно е възражението във въззивната жалба, че за уважаване на иска е нужно знанието и съгласието на ответниците. Изовидте на първоинстанционния съд напълно съответстват на възприетото в Тълкувателно решение № 85 от 2.XII.1968 г. по гр. д. № 149/68 г., ОСГК на ВС, което не е задължително за настоящата съдебна инстанция, но въззивния състав напълно споделя тълкуването на закона възприето в него. Посочено е, че за необходимите разноски за запазване на имота се прилага правилото на чл. 30, ал. 3 ЗС, като съгласието на останалите съсобственици има значение единствено за правната квалификация на иск за подобрения, но не и за необходимите разноски.

При тези съображения въззивния съд намира първоинстанционното решение за правилно и като такова, последното следва да бъде потвърдено.

При този изход на спора в полза на въззиваемата страна следва да се присъдят направените пред БОС съдебно-деловодни разноски за възнаграждение на процесуален представител.

Мотивиран от горното и на основание чл. 271 ГПК, Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 1 постановено на 06.01.2022 г. по гр.д. № 334/2021г. по описа на Районен съд-Средец.

ОСЪЖДА С. Ж. М. с ЕГН *****, с адрес: гр.*** ул.*** № *, да заплати на В. Г. З. с ЕГН ***** с адрес: гр.*** ул.*** № **, сумата от 200 лв. – съдебно-деловодни разноски за въззивното производство.

ОСЪЖДА К. Д. М. с ЕГН *****, с адрес: гр.*** ул.*** № *, да заплати на В. Г. З. с ЕГН ***** с адрес: гр.*** ул.*** № **, сумата от 200 лв. – съдебно-деловодни разноски за въззивното производство.

ОСЪЖДА С.Д.М. с ЕГН *****, с адрес: гр.*** ул.*** № *, да заплати на от В. Г. З. с ЕГН ***** с адрес: гр.*** ул.*** № **, сумата от 200 лв. – съдебно-деловодни разноски за въззивното производство.

Настоящото решение не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____